

Слѣдъ срѣщата въ Емсъ и мисията на генералъ Мантойфелъ въ Петербургъ, френското правителство, като сждило по особеното разположение на Александъръ II къмъ посланика въ Петербургъ, генералъ Фльори, помислило, че Русия клони къмъ Франция; то се лъгало, защото по това врѣме именно се шиментираха връзките между Русия и Прусия.

Русия, заявилъ Горчаковъ, прѣдъ единъ кръгъ отъ дипломати, между които билъ и генералъ Фльори, не се безпокои отъ засилването на Прусия.

Тая ясна декларация на руския канцлеръ обяснава цѣлата руска политика, до като е траяла войната между Прусия и Франция. Но за благодарностъ, че Русия съ своята неутралностъ спаси Германия, Бисмаркъ по-късно се изразилъ — и то така, че да бждатъ донесени неговитѣ думи:

„Отплатихъ се на руситѣ съ единъ бакшишъ“.

Този „бакшишъ“ не е нищо друго, освѣнъ поддръжката, която Германия указа на руситѣ въ Лондонската конференция, при ревизията на Парижкия трактатъ.

Извѣстни сж постъпките на Франция да убѣди Австрия въ 1870 г. да нападне Германия. Русия се възпротиви. Руското правителство се възпротиви тоже, когато Дания бѣше наклонна да отвори пристанищата си за френската флота,

Руската дипломация се възползувала отъ конфликта между Франция и Германия и още прѣзъ ноември 1870 сезирала Европа съ едно прѣдложение да се ревизира Парижкия договоръ. Въ сжщото врѣме руската дипломация подготвяла издалече поддръжката на Германия. Александъръ II провъзгласилъ германския прѣстолонаслѣдникъ за фелдъ-маршалъ въ руската армия. Сжщата почетна титла той далъ и на принцъ Фридрихъ Карлъ.

И когато, все по това врѣме, Шодорди се опиталъ да прѣдизвика намѣсата на Англия и на другитѣ сили, Горчаковъ отказалъ да даде своето съгласие и поддръжка. „Само една френска побѣда, казалъ той, може да измени исканията на Прусия, обаче, както изглежда такава побѣда е невъзможна“.